

Heti üzenet 2019 május 20

Istenhez fordulók új generációja

Közel lenni a vér által

Ki mehet fel az Örökkévaló hegyére, és ki állhat meg az ő szent helyén?

A tiszta kezű és tisztult szívű, a ki hamisságra nem adta rá lelkét és nem esküdött csalás végett.

Áldást nyer majd az Örökkévalótól és igazságot üdvössége Istenétől.

Ez a hozzá fordulóknak nemzedéke: az arcodat keresők Jákob. (Zsolt 24:3-6 IMIT)

A kérdés, amivel Dávid indít, számunkra, újszövetségben élő emberek számára nem kérdés többé.

Nem mondom rosszul. Olvastam a feltételeket, de a tisztátalan szív, és kezek (cselekedetek), ma az újszövetségben nagyon is orvosolhatóak. Az Ige említi még az olyan esküt mely csalás végett történik, nos, erre ugyancsak létezik hathatós megoldás. De egy pillanatra hadd álljak meg, hogy kifejtsem, mit is értek ez alatt az eskü alatt. Mindazokat a kisebb-nagyobb kompromisszumokat értem, melyeket napi szinten kötünk, melyek szétekézik a lelkünket, egész addig, míg immunissá nem válunk a vétkekkel szemben.

Ez azért fontos, mert ilyen állapotban, nem beszélhetünk legitim Istenkeresésről. Míg a látható egyház egyre változatosabb formákat ölt, és egyre érdekesebb jelenségeket produkál negatív értelemben, addig Isten egy percre sem adja fel. Kitartóan hívogat a színe elé, a jelenlétébe. A nemzedék mely után sóvárog, magának is sóvárgó emberek közösségének kell, lennie. Olyanoké, akik arra tették fel az életüket, hogy megismerjék Krisztust, aki az életét áldozta értük. Mi másról szólhatna a kereszténységünk, ha nem az Ő megismeréséről? Sajnos ma a hívők hajlamosak olyan problémákkal, és akadályokkal előhozakodni, melyek inkább banális kifogásokként működnek bennük. A „nem tudok szellemi életet élni” jelenség mögött inkább a „nem akarok szellemi életet élni” jelenség húzódik meg.

Az emberi szív valamennyi lehetetlen, gubancos területére az újszövetségben az Úr Jézus vére jelenti a megoldást, és e három fő területen kell gyakorlati módon hatnia, (hatást gyakorolnia)

1. Istennel való békességes kapcsolatunk
2. Vétkek rendezése
3. Győztes hívő élet

Az Úr vére Dávid korában még nem állt az emberek rendelkezésére, de most, az újszövetségben már más a helyzet. Nekünk megadatott nem csak a tudás, a pusztá létezéséről, hanem hogy alkalmazzuk is a vért önmagunkra nézve. Ennek a gyakorlati oldalnak kijelentés alapján kell funkcionálnia.

Azonban ha megragadunk a pusztá lexikális tudásnál, akkor ez a drága vér hiábavaló az életünkre nézve. Ha jól belegondolunk, ez minden mással kapcsolatban is így van. Sokan mondják: „igen, tudom, hogy Isten létezik.” De ez a tudás semmilyen hatással nincs rájuk.

Ma számtalan újjászületett ember él a lexikális ismeret szintjén, ám ezek az ismeretek nem állítják őket elvárások, kihívások elé. Passzívak, mivel nem szellem által nyert kijelentésből beszélnek, hanem lexikális ismeretből. E kettő között óriási szakadék tátong, oly annyira, hogy nem lehet kettejük közé egyenlőség jelet tenni.

Ma a legkönnyebb kimenteni magunkat, s megnyugodni abban, hogy az Úr rossz, bölcstelen állapotban is „vakmerő” szeretettel szeret minket. Ezt hívjuk passzivitásnak, és vegetálásnak, a vallás formalitásának, mely formalitáshoz azért ragaszkodunk már csak a külsőségek végett is. Mivel, ma az Egyház szelleme, és értelme passzív, ezért akarva, akaratlan, démonikus befolyásoknak tárja szélesre kapuját. Az együgyűség, naivitás, konok természet mind akadályt jelentenek, hogy önmagunkat reálisan lássuk, és a változás útjára lépjünk. Természetesen, mind ettől függetlenül lehet az áldásra, a boldogságra igényt formálni, csak hogy Krisztus egészen másként fog hozzánk érkezni, közel sem a mi elvárásainknak megfelelően.

Értsük meg; nem mi szabjuk a feltételeket! Mi ez, ha nem durva arrogancia? Ebben a mi helyzetünkben kizárólag a szuverén Istennek lehetnek elvárásai. Ki mehet fel az Úr hegyére? Akik szívüket, kezeiket, és ruháikat megáztatták, tisztára mosták a Bárány vérében! Ilyen az a generáció mely Isten arcát keresi, ilyen az a generáció, mely, tudja, hogy csakis e véren keresztül közeledhet Istenhez, csak ezen a véren keresztül élhet jogtiszta keresztény életet. Az ilyen áldást, igazságot nyer üdvössége Istenétől. A vallás formalitása egyikőnk számára sem jelenthet sem menedéket, sem pedig kibúvót a felelősség vállalása alól. Tehát, az éneklés, a megszabott gyülekezeti keretek, és szokás rendszer nem váltja ki a kiegyensúlyozott, jogtiszta hívő életet. A hívő élet alapja nem az adott formások melyekkel hol egyet értünk, hol nem. Sokkal inkább az élő Isten megismerése. Hiszem, s vallom, hogy a látható Egyház számára pusztán azért van remény, mert Isten nem mondott le róla. Meggyőződésem, hogy soha nem is fog, hiszen ezt mondta: **örökkévaló szeretettel szerettelek téged (Jere 31:3 Károli ford.)**. De, nekünk fel kell tennünk a kérdést, hogyan akarunk hiteles kereszténységet, ha nem akarunk kijelentést venni bibliai igazságokról, és azok gyakorlati szerepéről. Vezetés nélkül egy elkallódott népről beszélhetünk csupán.

Ekkor megszólalt egy a vének közül, és megkérdezte tőlem: "Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek, és honnan jöttek?" Ezt mondtam nekik: "Uram, te tudod". Mire ő így válaszolt: "Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból

jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten trónusa előtt, és szolgálják őt éjjel és nappal az ő templomában, és a trónuson ülő velük lakik. Nem éheznek, és nem szomjaznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi más hőség, mert a Bárány, aki középen a trónusnál van, legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz, és az Isten letöröl szemükről minden könnyet." (Jele 7:13-17 RUF)

Ebben a hosszabb igerészben emberek egy olyan csoportját láthatjuk, akik azért lehetnek a Bárány trónja előtt, mert a ruháikat hófehérre tisztították a Bárány vérében. Ennek köszönhetően (mint azt olvassuk is) a Bárány védelme, és személyes pásztorkodása alatt élnek, miközben papi minőségben szolgálnak felé. Ezeknek az embereknek szellemi kijelentésük volt a Bárány vérééről, és a szentségről. Ennek a kijelentésnek a fényében élték az életüket, vagyis kapcsolatban voltak a vérrel, továbbá tudták, hogy a szentség, a tisztaság nem valami mesterkéltdolog, amit maguknak kell összehozniuk, hanem sokkal inkább szellemi természetű. A szentség számukra egyet jelentett azzal, hogy folyamatosan kérték, a vért a szívükre, lelkiismeretükre, ruháikra, minden nap. Tudták: minél mélyebb a közösségük az Úr vérével, annál mélyebb kinyilatkoztatást képesek átvenni megigazulásukról.

Hogyan valósul meg ez a közösség, hogyan tudunk belépni a kijelentések folyamába? Személyes Igetanulmányozásomat tudnám példaként említeni. Én általában tematikusan tanulmányozom az Igét, vagyis, ha felmerül bennem egy téma, akkor kérem a Szent Szellemet, hogy mutasson nekem igéket azzal a témával kapcsolatban. Mivel egyik téma mindig rámutat egy következőre, ezért ily módon tudunk szellemi szellemihez szabni a Szent Szellem által. Gondolok itt például, ha elkezdjük tanulmányozni az Úr vért az Ige tükrében, akkor az arról kapott igazságok el fognak minket vezetni a megigazulás igazságához. (Ezt világosan láthatjuk a Jelenések könyve hetedik fejezetében is, amit kiemeltem.)

Létezik az érettségnek egy olyan szintje, ahol már nem mi akarunk birtokolni, megragadni dolgokat, hanem eljutunk oda, ahol már a Bárány birtokol minket. **Áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi. (1Kor 6:20 Károli ford.)** Ma értéktelen dolgok váltak felbecsülhetetlenné, míg valódi szellemi értékek devalválódtak. Ha a szerint élünk, hogy a Bárány tulajdonai vagyunk, akkor Ő fogja meghatározni, hogy mi kincs, és mi hulladék. Isten királyságának legmagasztosabb értéke Krisztus, és az Ő keresztdozata. Ezen a megváltói munkán keresztül részesedhetünk az Ő életéből, és juthatunk megismerésről megismerésre.

Tergulicza Eszter